

[Landbrugsministeren.]

ser. Saa vidt jeg erindrer, er den nugældende Straffelov gennemført, efter at Skovkommissionen har afgivet sin Betænkning i 1929, og det er derfor, at der er sket en Ændring i dette Forhold. Det er naturligvis et Spørgsmaal, som jeg kan svare yderligere paa, hvis det skulde vise sig, at der er andre Forhold, der har gjort sig gældende. Men jeg tror ganske bestemt, at det hænger sammen med, at vi har faaet denne Ændring i Straffeloven.

Bestemmelserne i §§ 15 og 16 ansaa det ærede Medlem for alt for skrappe over for de paagældende Skovejere og mente, at man burde have indført en Bestemmelse i disse Paragraffer i Lighed med det, man har i § 2, 2det Stykke. Jeg tror ikke, det er nødvendigt. Jeg tror, at netop gennem § 2, 2det Stykke, har de paagældende Skovejere Ret til at unddrage sig disse Forpligtelser og disse Bestemmelser, saaledes at disse ikke kan komme til Anvendelse over for dem, hvis de har ønsket at blive fri for det, naar de ikke selv er Skyld i de Forsømmelser, der er foregaaet. Derfor mener jeg, at det kun bliver en Gentagelse, hvis man faar en saadan Bestemmelse i §§ 15 og 16. Men det er selvfølgelig ogsaa en Enkelthed, man kan tale om i Udvalget, hvis man skulde ønske dette affattet paa en anden Maade. Meningen er, saa vidt jeg kan se, den samme fra det ærede Medlems og min Side.

Det ærede Medlem ønsker, at § 17, der undtager Statsskovene fra de i §§ 7—16 indeholdte Bestemmelser, skal bortfalde; det vil sige, at Statsskovene skal underkastes nøjagtig samme Regler som andre Skove. Til Forsvar for sin Udtalelse fremdrog det ærede Medlem, at man havde haft stor Fordel af den Indsats, der igennem Tiderne er gjort af de private Skovejere. Det er vist rigtigt, det skal jeg slet ikke modsige. Men jeg tror alligevel, at der er sket en betydelig Ændring med Hensyn til Statsskovene i Nutiden i Modsætning til tidligere. Efter at man har faaet parlamentarisk Styrelse, er det givet, at hvis der er noget at kritisere inden for Statsskovvæsenet, kan de vedkommende drages til Ansvar gennem den paagældende Minister her i Rigsdagen. Jeg tror derfor, at det vilde være ganske overflødigt at ændre dette Forhold, saaledes som det ærede Medlem ønsker.

Det ærede Medlem spurgte, om det ikke vilde være rigtigt, at man fik den i § 18 omhandlede Ret til at lade Køer og Ungkvæg græsse i Skovene, begrænset til særlige Tilfælde, og at der blev indsat den

Bestemmelse, som staar i Skovkommissionens Betænkning, at Kvæget skulde være under Opsigt. Jeg har ment, at det vilde være overflødigt at indsætte det sidste. Bestemmelsen lyder saaledes:

„Paa træbevoksede Arealer i Fredskove har Skovejeren, for saa vidt det kan ske uden Skade for Skoven, Ret til at lade Køer og Ungkvæg græsse i løs Drift“.

Kan det ikke ske uden Skade for Træerne, det vil sige Skoven, har Skovejeren altsaa ikke denne Ret. Derfor tror jeg ikke, Bestemmelsen vil faa særlig stor Betydning. Men jeg mener som det ærede Medlem, at der kan være visse Tilfælde, hvor det er nødvendigt, at der haves Adgang til dette, og hvis der ikke indeholdes en Bestemmelse derom i Loven, haves der ikke denne Ret, og der kan ikke gives Tilladelse til saadan Græsning. Jeg vil derfor anmode om, at man lader denne Bestemmelse blive staaende, som den her er formet. Jeg tror ikke, man behøver at frygte, at Administrationen vil tillade en Græsning, som kommer til at skade Skoven.

Det ærede Medlem havde dernæst en Række Indvendinger med Hensyn til Tilsynet. Det ærede Medlem fandt det navnlig urigtigt, at der staar i § 20, at Tilsynet skal udøves af Direktøren for Statsskovbruget med Bistand af stedlige tilsynsførende, og dernæst, at Direktøren for Statsskovbruget skal være Medlem af det Skovnævn, der ifølge § 21 skal nedsættes. Jeg tror, at det ærede Medlem noget misforstaar det, der er Hensigten med § 20, men det er muligt, at Affattelsen bør ændres, saa at det kommer til at fremgaa klarere, hvad der maa være Meningen. Jeg er enig i, at man kan naturligvis ikke have det saaledes, at den Mand, som er med til Afgørelsen i det første Tilfælde, ogsaa har afgørende Indflydelse, naar vedkommende Sag bliver appelleret. Det er derfor nok muligt, at man skulde rette dette derhen, at man lagde mere af Tilsynet ud til de enkelte stedlige tilsynsførende og kun, naar det drejede sig om Mægling mellem Parterne — den tilsynsførende og Skovejeren —, tilkaldte Skovbrugsdirektøren, og hvis en saadan Mægling ikke lykkes, appelleres Sagen til Skovnævnet, hvor der saa træffes endelig Afgørelse.

Hvis det blev indrettet paa den Maade, kan jeg ikke tænke mig, at det ærede Medlem Hr. Ulrich vilde ønske, at der skulde oprettes et nyt Embede; det vilde jo betyde, at man fik en meget mere kostbar Administration, end man vil faa, naar det bliver Statsskov-